

bliver kørt i en ambulance til hospitalet, stiger vores bruttonationalprodukt, og så skal vi betale mere i ulandsbistand.

Så skal jeg love for, at der gik gang i ulandsdebatten: Hvad var nu det for noget, det var jo kun et vaccinationsprogram af små, sølle børn rundt i ulandene, og hver eneste krone, Danmark giver, er virkelig for at hjælpe mennesker i nød.

Jeg havde svært ved at holde tårerne tilbage, men tænkte, at jeg alligevel hellere måtte tjekke, om det, der blev sagt af ordførerne, nu også var rigtigt. Derfor gik jeg op på mit kontor og fandt denne dejlige publikation frem, som hedder »Program- og projektorientering« fra Udenrigsministeriet, Danida. Det er sådan et 5-binds værk, hvor man gennemgår alle de projekter, man bruger penge på.

Og det er jo sørgelig læsning. Det er så sørgelig læsning, så vores statsrevisorer og Rigsrevisionen ofte finder anledning til at gribe ind. Jeg har på min hylde fundet en håndfuld af de rapporter, som statsrevisorerne har afgivet om ulandsbistand i Nicaragua, og der er en om Uganda, og der er en om Sydafrika, og der er en om FN's udviklingsprogram, UNDP. Hvad er det så, vores statsrevisorer skriver? Statsrevisorerne skriver, at projekterne er præget og plaget af korrupsion og misbrug. Der er tale om kritisable forhold. Der er tale om uregelmæssigheder og misbrug og yderst mangelfulde forhold.

I det hele taget er konklusionen, at det er utilfredsstillende. Bevares, de rækker et par år tilbage, men konklusionen er hver gang den samme: Dansk ulandsbistand går ikke kun til små, søde børn, der trænger til en vaccination. Mange af milliarderne går til: »korrupsion, misbrug og kritisable forhold.«

Og der er det, at vi fra Frihed 2000 ikke kan få svar. Vi kan ikke se danskere i nød i øjnene og så sige til dem: Ja desværre, der er ingen penge til jer, for vi har vedtaget en finanslov, og der har vi bestemt, at vores ulandsbistand uanset hvad skal følge en bestemt procentvis takt.

Særlig fandt vi, at det forhold, at EU for et par år siden besluttede, at beregningsmetoden skulle ændres, og det i sig selv udløste 1,5 mia. kr. ekstra i ulandsbistand fra Danmark, vidnede om, at man ikke giver ulandsbistand ud fra, hvor der er behov, men bare for at opfylde nogle matematiske tal.

Der er jo nok af steder, hvor vi plager danskerne: Ejendomsskatterne er et godt tema. Ikke

fordi ejendomsskatterne specielt er berørt af ændringsforslagene, men det er de jo alligevel, for det, der sker, efter at vi har indført ejendomsværdiskatten, er jo, at ganske mange mennesker er kommet til at betale meget mere, end man tidligere havde forventet.

Jeg kunne forstå på CD's ordfører, hr. Peter Duetoft, at den dag, hvor den politiske mulighed er der, ja, så står i hvert fald CD ved løftet om, at de her ting skal ændres. Og det glæder vi os til sker hurtigst muligt. For konsekvensen af den måde, man beskatter folk med fast ejendom på, er efterhånden blevet sådan, så folk ikke længere har råd til at sidde i deres huse. »Nej, det passer jo ikke, Kim Behnke.« Jo, stigningerne i antallet af tvangsauktioner er desværre begyndt at komme igen. Det skyldes selvfølgelig også de mange andre udgifter, folk har, men det enkeltforhold, at ejendomsværdiskatten nu gør meget mere ondt, end de tidligere andre ejendomsskatter, gør, at ganske mange mennesker er kommet i økonomisk uføre.

Det synes vi faktisk er for dårligt, og derfor havde vi håbet på, at det var en af de ting, man ville tage fat på. Men problemet er jo, at både for stat, amt og kommune vælter pengene ind på det her område. At finde nogle politikere, der siger nej tak til de penge, er jo altså desværre meget svært. Jeg kunne forstå, at hr. Duetoft er én af dem.

Så er der de forskellige forslag til skærpet beskattning af erhvervslivet. Det er næsten ikke til at bære at være skatteudvalgsmedlem på den her tid af året. Vi oplever den ene brancheorganisation efter den anden komme forbi Folketingets Skatteudvalg, og bevares, det er jo folk, der får løn for at komme og klage deres nød, vil nogle sige, men heldigvis er der også ganske mange, der kommer og repræsenterer sig selv og deres egen virksomhed.

Der sidder en mand for enden af bordet og fortæller, at for den virksomhed, han har, vil konsekvenserne af de opstrammede betalingstider for momsafregning jo altså betyde, at han enten bliver tvunget til at flytte virksomheden til Sverige, sådan at han kan nyde godt af de ændrede momsregler derved, eller også er han nødt til at begynde at afskedige medarbejdere, for den økonomi, han har, tillader ikke, at han skal lægge penge ud for staten.

Det er jo en af de fejlinformationer, der helt bevidst er blevet givet fra regeringen, nemlig at det er borgerne eller rettere sagt virksomhederne, der låner skat eller moms på sådan en slags